

L'ALT EMPORDÀ

Text > JOAN FERRERÓS

El conill i la presó | Dues empenyes positives. Amb «Conill en ruta», l'Ajuntament de Vilafant fomenta, amb èxit de públic i restauradors, la saborosa i poc consumida carn d'aquest animal domèstic de gàbia. Els promotors aspiren que aquest producte vilafantenc sigui conegut arreu com ho són la ceba de Figueres, els naps de Capmany o les gambes de Roses. De moment els cuiners van afegint especialitats als seus menús, com ara *platillo* de conill, terrina de conill amb reducció de ratafia, ravioli de conill amb *pesto*, cebes farcides amb carn de conill i salsa de xocolata, conill amb carxofes i farigola, croquetes de conill amb samfaina o conill rostit amb cervesa imperial Limbik (artesana i empordanesa).

Altrament, Figueres, de moment, obre al veïnat de la zona de migdia de la ciutat els 5.730 m² que envolten l'antiga presó; l'edifici (1917) queda per merèixer. Tot i que una part es destinarà a aparcaments, es tracta d'espais verds, i precisament els barri de la presó i de la Creu de la Mà, amb pocs indrets enjardinats, eren dels que més en necessitaven. Curiositat: per fer-hi efectiu l'accés dels contribuents caldrà enderrocar la paret que exhibeix el mural de ceràmica (que caldrà traslladar) *Cinc visions d'un espai empordanès*, d'Anson, Lleixà, Ministral, Pujolboira i Roura (el Grup 69), que van pintar el 1984 en homenatge a Dalí.

>> Cartell de la Fira del Conill de Vilafant.
(Foto: AJUNTAMENT DE VILAFANT)

Més parc eòlic | Insistim en l'afer que vam evocar en el darrer número. Un diorama quixotesco (o dantesco) del pastor i la sirena (*per modo di dire*) seria el cada dia més qüestionat projecte del macroparc eòlic marí del golf de Roses (i també algun altre). Recordem que pretenen plantar vuitanta aerogeneradors d'una alçària de 258 metres, amb aspes de 236 metres de diàmetre i il·luminació nocturna, erigits en un rectangle de 18 x 10 quilòmetres allargassat davant de la costa. Els experts en comparen el volum amb vuitanta torres Eiffel alçades en vint-i-cinc mil camps de futbol. La plataforma Stop al Macroparc Eòlic Marí de la Costa Brava Nord aplega aquesta oposició que ha proclamat manifestos en contra, ha recreat amb imatges virtuals la contundent alteració del paisatge que provocarien els aerogeneradors plantats a l'horitzó i ha convocat manifestacions com la de l'Escala, encapçalada pel lema «Renovables sí, però no pas així» i per la consigna «Ho tornarem a fer». Pescadors, pagesos, paisatgistes, ecòlegs i representants de càmpings, hotels i ajuntaments alçaven pancartes amb lemes com «+ dofins - molins», «Energia local, no internacional», «Bon viatge als molins que trenquen el paisatge», «Estimo el mar» o «Cuidem la Terra, salvem l'Empordà!». Tot plegat s'insereix en el moviment, cada cop més estès, d'empènyer el pas de l'estructura vertical actual (l'energia en mans dels oligopolis) cap a una de més horitzontal basada en instal·lacions petites i mitjanes.

EL BAIX EMPORDÀ

Text i foto > PURI ABARCA

Ningú vol una altra Vacamorta Extremament complicada serà la tasca de traslladar els residus tòxics des de l'antic abocador de les terreres de Vacamorta (Cruïlles) a algun altre lloc, amb l'objectiu de procedir a la plena restauració de la zona. L'abocador va començar a funcionar el 29 de setembre de l'any 2000, després de quinze anys de lluita de veïns i entitats ecologistes per intentar aturar el

projecte. No va servir de res llavors, i la polèmica estava servida. El mateix mes en què va entrar en funcionament la instal·lació, es va crear la PAAC, la Plataforma Alternativa a l'Abocador de Cruïlles, que considerava que s'incomplia l'article de règim local sobre la protecció de la salut pública i el medi ambient, i alertava dels perills de contaminació del sòl de la zona. La lluita va continuar, amb la presentació de denúncies i recursos als tribunals. Finalment, l'abocador va ser clausurat el 2015, en compliment d'un decret de la Generalitat del novembre de 2014, i una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya posterior obliga a netejar la zona de residus (2,7 milions de tones). El govern català està obligat, doncs, a buidar l'espai, una tasca que, segons els experts més optimistes, es podria fer en vint anys, mentre que els pessimistes parlen de setanta, vuitanta o noranta anys. En el millor dels casos, vint anys! No és estrany que, fins ara, tots els municipis proposats per la Generalitat per reubicar-hi els residus (Peralada, Corçà i un altre emplaçament a Cruïlles mateix, per exemple), en vista dels antecedents, s'hi neguin de manera rotunda. A veure, que no té present la Generalitat la «suor i llàgrimes» que ha comportat la presència de l'abocador a Vacamorta? Ningú vol tenir la brutícia industrial i els agents tòxics a la vora de casa. Que s'han de treure d'allà on són? Això ningú ho discuteix. Però no serà fàcil fer-ho sense que ningú es queixi. Com és lògic, naixeran noves entitats com la PAAC... I tornem-hi!

Havanerus a la carta | La Fundació Ernest Morató de Palafrugell ha tingut la bona idea de crear un catàleg d'intèrprets d'havaneres, reunint en un mateix lloc els artistes disponibles per dur a terme cantades, allà on sigui. Una eina que facilita molt la tasca dels contractants i dona més visibilitat a grups i intèrprets, sobretot a aquells que no estan precisament situats en primer lloc a la llista de contractacions. I reactiva un art musical que, com d'altres, ha quedat molt tocat a causa de la crisi sanitària que encara vivim. En total, hi figuren una trentena de grups i solistes de Catalunya i les Illes Balears, amb informació sobre cada formació, dades diverses i material de promoció, a més d'un vídeo de